

Întâmplările din această povestire s-au petrecut cu multă vreme în urmă, când s-au unit cele două țări române, Moldova și Muntenia, iar domnitor era Alexandru Ioan Cuza.

Pe un drum plin de praf de pe meleagurile Galațiului se îndrepta spre Focșani o caleașcă neagră trasă de patru telegari iuți, mânați de vizitiu.

Caleașca ajunsese într-un sat cu case mici, învelite cu paie. În mijlocul lui se afla 'Hanul Cucului'. I se spunea așa deoarece stăpânul hanului trăia singuratic ca un cuc.

Din calească coborî un bărbat frumos la chip, cu privirea ageră, dar blândă, cu fruntea senină, îmbrăcat ca un târgoveț.

Tăranii s-au ridicat în picioare, și-au scos căciulile, privind în tăcere străinul care se așeză la masă.

- Stați, oameni buni, și duceți-vă sfatul mai departe ...
- Mulțumim de îngăduință, boierule! răspunse un țăran batrân ...

- Cum îți spune, moșule? întrebă târgovețul.
- Vasile Pădure mă cheamă, boierule, și am venit pe lume când Horea a fost tras pe roată.

Bătrânul își înclină fruntea și tăcu.

- Deschide-ți inima, moș Vasile, fără nici o teamă.
- De când ne știm, noi am plătit tot felul de biruri.

Mos Vasile Pădure îi spuse străinului viața grea pe care o duce și toate birurile pe care trebuie să le dea boierilor: fumăritul, zeciuiala boilor, vama porcilor, ceritul, vinăritul și câte altele.

Satul se afla pe moșia unei mănăstiri cu popi greci, la care se oploșise și un turc care născocea fel de fel de biruri. (* a se oploși = a se pune la adăpost, a se aciuă, a se pripăși)

Țăranii care nu plăteau birurile cerute de turc erau închiși în beciurile mănăstirii.

Bătrânul povesti că turcul mergea prin sat cu o capră care avea între coarne un potcap, întrebând țărani ce este aceasta.

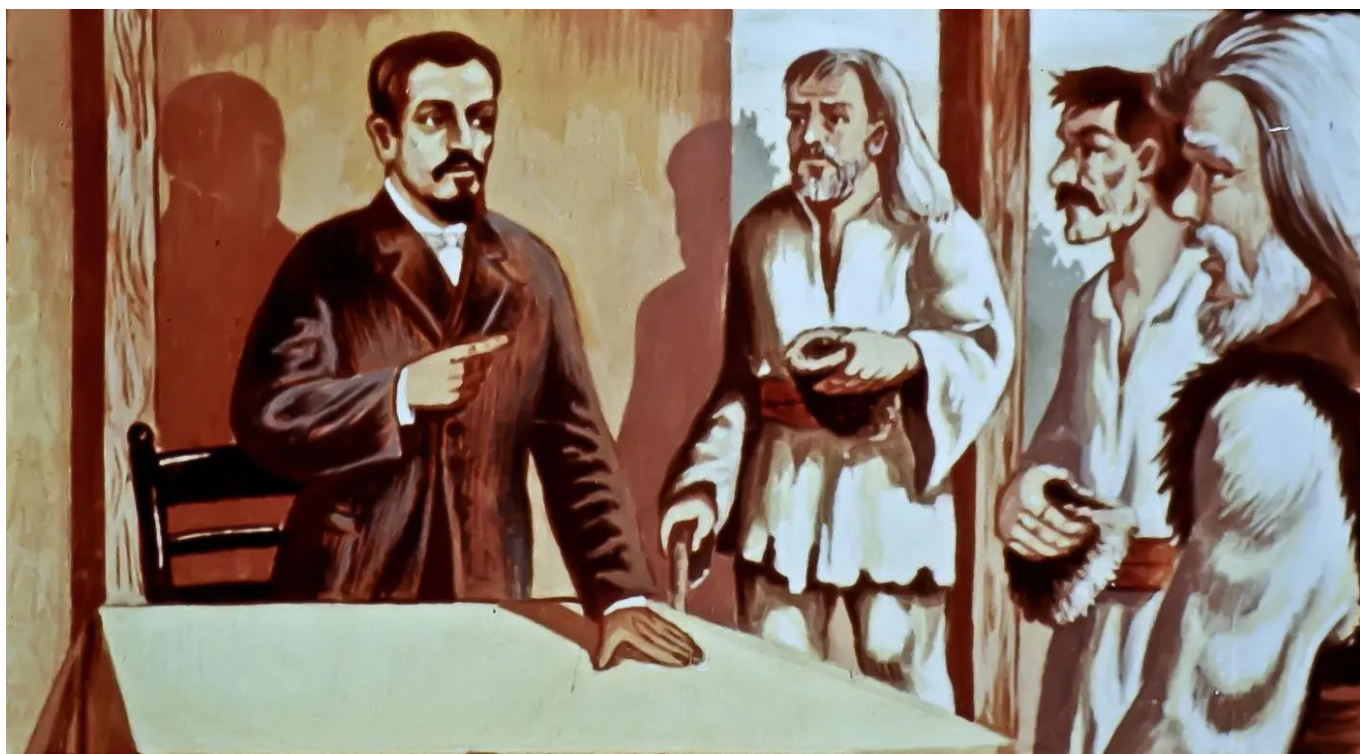
- Ce-i asta? întrebă turcul.
- O capra, răspunse omul.
- Asta-i capră? Nu vezi că-i călugăr. Scoate și dă zece parale.

Un țăran, Toader Harțag, strigă:

- Asta-i belea turcească în țara românească.

Țăranul a fost bătut de slugile boierești și băgat la temniță.

- Treburi de astea n-au să se mai întâmple, zise străinul. N-au să vă mai jupoaie boierii și turcii, veți primi pământ ca să vă bucurați de truda palmelor voastre.

În fața hanului opriră trei calești care mai de care împopoțonate, trase de cai pe care atârnau fel de fel de ciucuri și zurgălăi.

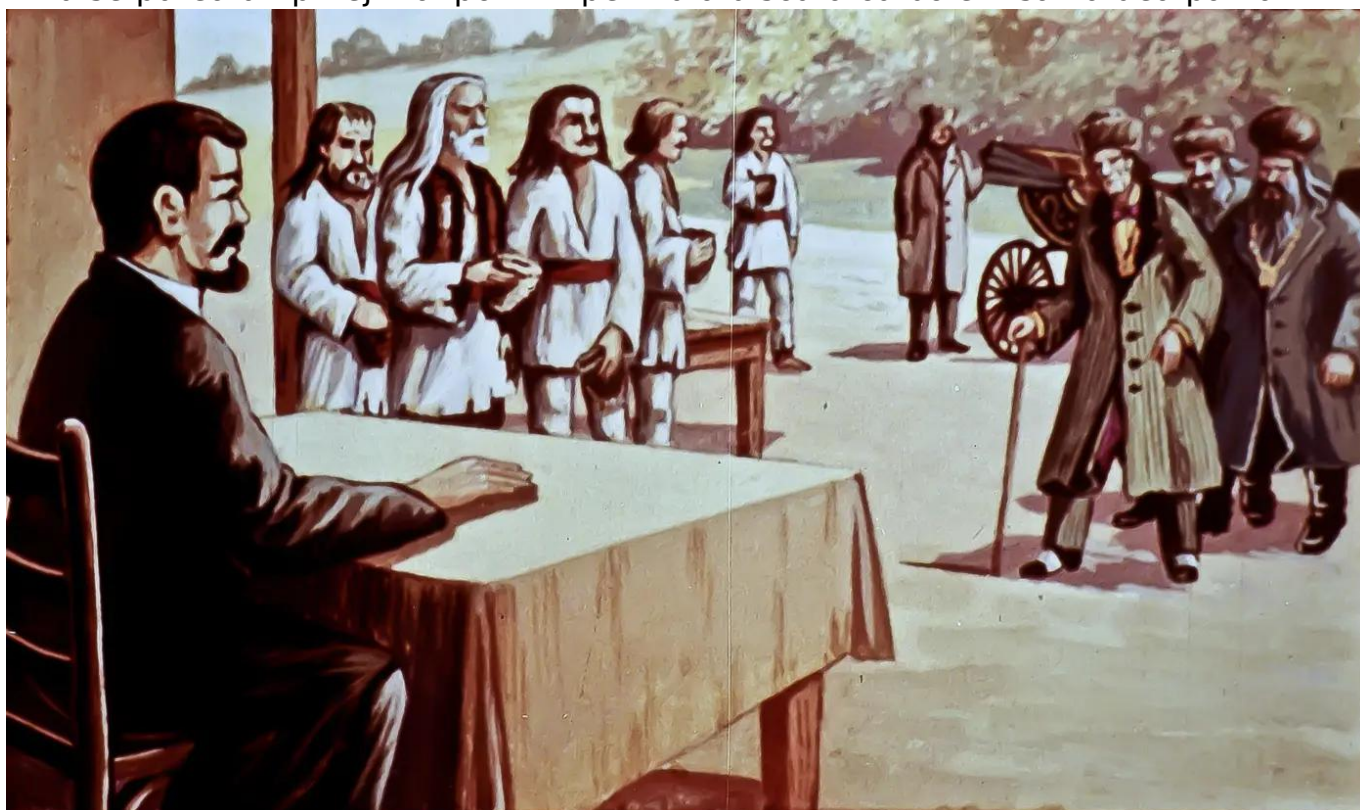

Din calești coborâră trei boieri îmbrăcați cu căciuli de blană și haine largi de postav. Pe piept le atârnau lanțuri de aur.

Țăranii dădură să plece. Străinul îi opri și le zise:

- Nu se putea un prilej mai potrivit pentru a discuta cu boierii să vă dea pământ.

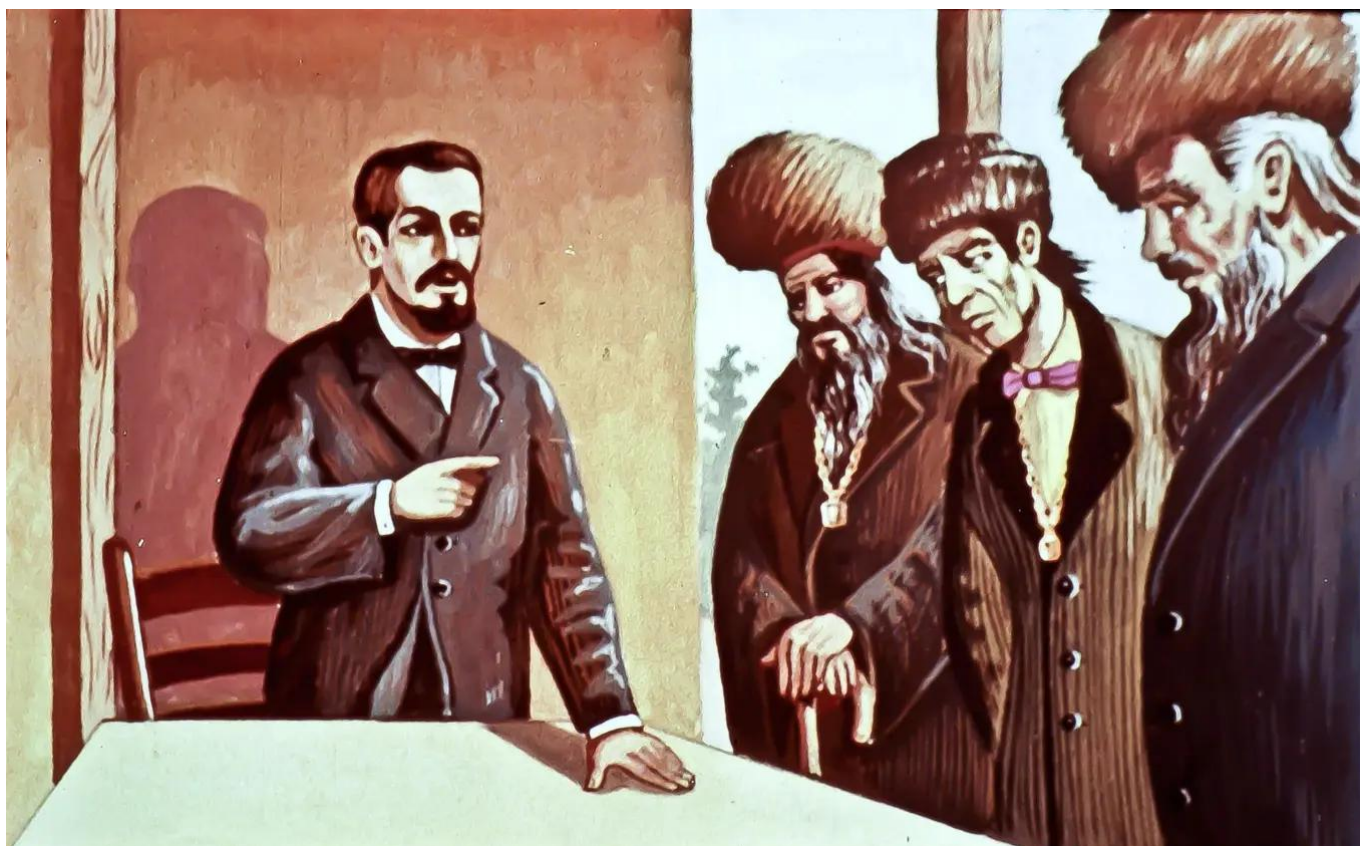
Țăranii rămaseră uimiți de spusele străinului care înțelesese necazurile și durerile lor.

Boierul slăbănog se plecă până la pământ și zise:
- Să trăiești, Măria-Ta! și-și duse mâna dreaptă la inimă.

Boierii ceilalți se înclină și ei cu frunțile la pământ. Țăranii se privesc uimiți de ceea ce au auzit și văzut. Era Vodă Cuza domnului țării.

- Pe domnia ta, boier Beldie, te-am cunoscut pe când eram pârcălab de Galați.

- Am trecut și pe moșia domniei tale boier Iepureanu. Acolo am văzut un lucru pe care n-am să-l uit niciodată.

Și Vodă Cuza povesti boierului cum petreceau boierii și jupânele

... cum se întreceau trăgând cu arcurile în cei doi copii care se găseau într-un pom.

Vodă Cuza povesti boierilor că a văzut toate acestea răspunzând disperării mamei care s-a aruncat înaintea cailor, cerând ajutor.

- Am lăsat caleașca și am venit pe jos să văd și eu cum petrec boierii noștri.

- Așa este, boier Iepureanu?
- Nu știu, Măria-Ta. Eram plecat. Cu mine de față n-au avut loc asemenea cruzimi.

- Boier Beldie, am văzut porumbiștile de pe moșia ta neculese!
- E adevărat, Măria-Ta, dar avem greutate. Țăranii sunt puturoși.

Vodă Cuza spuse boierilor:

- Țăranii vor primi slobozenie, precum și pământ de la voi. De azi înainte așa va fi!

Gânditor, moș Vasile zise:

- Măria-Ta, ai mai luat o leacă de pământ boierilor, dar ai dat tot la cei care mai aveau. Mulțimea nevoiașă, pentru că nu are vite de muncă, nu are nici pământ.

Vodă Cuza plecă îngândurat, frământat de planuri mărețe care, dacă ar fi fost împlinite, ar fi adus țăranilor truditori înlesniri pe care nu le avuseseră niciodată.

Acesta a fost Alexandru Ioan Cuza, cel dintâi domnitor al României. Care a dorit să îmbunătățească viața țăranilor.